

сѣхъ власть, въ прибавленіе на церковнѣ-тѣхъ имѣ, поради което папы сѣ си позволявали да прѣдаватъ свѣтскы царства отъ одного на другыго, и да събличатъ императоры отъ власть-тѣхъ имѣ. Протестанти-тѣ учатъ че гражданска-та и церковна-та власть сѣ съвсѣмъ различни една отъ другѣ, ако всѣка и да трѣбва да ся почита въ крѣгъ-тѣ си. Тѣ учатъ че работа-та на церковнѣ-тѣхъ власть е да проповѣдва слово-то Божіе, крѣщава, и причастява; защото по този начинъ ся даруватъ духовны — не приврѣменны — благословенія. Така тази власть никакъ не ся мѣси въ, или не прѣпятствува на, гражданскѣ-тѣхъ власть, която има работѣ съ чловѣческо-то тѣло (не съ чловѣческый-тѣ умъ), и съ другы тѣлны нѣща, и която има право съ силѣ да принуждава чловѣцы-тѣ да поддържатъ гражданско-то правосѣдіе и миръ. По тѣзи причины, нека владыцы-тѣ не ся бѣркатъ, като владыцы, въ тѣлны нѣща, таквызъ като царства, гражданскы законы, сѣдове, или договори, или въ прѣнїя за видове правленія. Защото Христось казва: “Мое-то цар-

---

когато ся чете този 7-й членъ, трѣбва да ся помни че (както сега е Протестантство-то) епископска-та длѣжность, въ не-епископскы-тѣ церкви, ся извршва отъ презвитерь-тѣ, т. е., церковный-тѣ пастырь.